

УДК 330.15

*В. В. Стасюк,
аспірант кафедри економічної теорії та міжнародної економіки,
Луцький національний технічний університет, м. Луцьк*

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО У КОМУНАЛЬНОМУ ВОДОПОСТАЧАННІ: ВІДПОВІДНІСТЬ ВІТЧИЗНЯНОЇ НОРМАТИВНО- ПРАВОВОЇ БАЗИ ЄВРОПЕЙСЬКОМУ ЗАКОНОДАВСТВУ

V. Stasiuk,

*Postgraduate student of the Department of Economic Theory and International Economics,
Lutsk National Technical University, Lutsk*

**PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIPS IN MUNICIPAL WATER SUPPLY: CORRESPONDENCE
OF THE NATIONAL NORMATIVE-LEGAL BASIS TO EUROPEAN LEGISLATION**

Доведено, що вітчизняне нормативно-правове забезпечення, яке являє собою нову правову платформу для реформування комунального водопостачання України, у тому числі і за рахунок запровадження державно-приватного партнерства, а саме проект Закону України "Про корпоратизацію державних підприємств", Закон України "Про особливості передачі в оренду чи концесію об'єктів централізованого водо-, теплопостачання і водовідведення, що перебувають у комунальній власності" та Закон України "Про державне регулювання у сфері комунальних послуг" не зовсім вдало поєднує в собі елементи трьох різних моделей європейських регуляторних структур: моделі управління місцевими органами влади, концесійної моделі та моделі централізованого управління. Висвітлено результати проведених в Україні робіт щодо наближення норм вітчизняного питного водопостачання до вимог Водної Рамкової Директиви ЄС 2000/60/ЄС та Директиви Ради ЄС щодо якості питної води 98/83/ЄС. Сформульовано задачі, вирішення яких на законодавчому рівні сприятиме інтенсифікації державно-приватного партнерства у комунальному водопостачанні України. Зазначено документи, напрацьовані європейською спільнотою, регламентуючих положень яких доцільно дотримуватись при налагодженні державно-приватного партнерства у вітчизняному комунальному водопостачанні.

It has been proved that the national normative-legal support, which is a new law platform for reforming of municipal water supply of Ukraine, including the introduction of public-private partnerships, such as the draft of the Law of Ukraine "On the corporatization of state enterprises", the Law of Ukraine "On peculiarities of lease or concession of facilities of centralized water supply, heating and sanitation which are in municipal property" and the Law of Ukraine "On state regulation in the sphere of public services" does not combine successfully the elements of three different models of European regulatory structures: the model of local authorities management, the concession model and the model of centralized management. It deals with the results of work in Ukraine concerning the approximation of national drinking water standards to the requirements of the Water Framework Directive 2000/60/EU and Council Directive on the quality of drinking water 98/83/EU. The tasks, legislative solution of which will facilitate the intensification of public-private partnerships in municipal water supply of Ukraine, have been formulated. It has been indicated the documents elaborated by the European community, which require adherence to their regulatory statements during establishing of public-private partnerships in the national municipal water supply.

*Ключові слова: державно-приватне партнерство, комунальне водопостачання, законодавство.
Key words: public-private partnership, municipal water supply, legislation.*

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Реалізація проектів державно-приватного партнерства (ДПП) у сфері комунального водопостачання (КВ) України супроводжується дотриманням вимог надзвичайно великої кількості нормативно-правових актів.

Водночас експерти Європейської економічної комісії ООН наголошують на необхідності мінімізації обмежувальних законодавчих чинників, а також забезпеченні гнучкості, зрозумілості та надійності нормативно-правової бази [1, с. 35—36]. Це цілком резонно, адже по-

тенційні кредитори й інвестори перед прийняттям рішення щодо участі в капіталомістких і довготривалих проектах ДПП у сфері КВ України здійснюють ґрунтовний аналіз відповідних нормативно-правових актів, приймаючи за еталон європейські аналоги.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Аналізу нормативно-правового забезпечення ДПП та регламентуючого господарську діяльність у водному секторі присвячена значна кількість публікацій зарубіжних і вітчизняних науковців. Наприклад, експерти Європейської економічної комісії ООН спрощення/врегулювання законодавчої бази вважають можливим досягнути стандартизацією проектів ДПП [1, с. 37], скасуванням нормативно-правових актів, що стосуються концесії, удосконаленням законодавства з ДПП у напрямку універсальності норм та поширення його на всі проекти партнерства як у секторі економіки, так і соціальної сфери [2, с. 8]. Вітчизняний науковець Степанова В.В. пропонує використання трьох видів типових ("модельних") рекомендаційних договорів: про спільну діяльність, про ДПП, про концесію й оренду як один із шляхів врегулювання нормативно-правового забезпечення у цій сфері [3] тощо. Однак аналізу відповідності європейським аналогам вітчизняних законодавчих актів, регламентуючих правовідносини у водогосподарському комплексі (зокрема у напрямку запровадження у ньому ДПП) у зазначених і значній кількості інших публікацій, виявити не вдалося.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Вищевикладене дозволяє сформулювати завдання дослідження — виконати аналіз відповідності європейським аналогам вітчизняного нормативно-правового забезпечення, яке являє собою нову правову основу для реформування підгалузі КВ, зокрема і за рахунок імплементації форм і механізмів ДПП, а також норм вітчизняного питного водопостачання вимогам відповідних Директив Ради ЄС.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Враховуючи політичну та економічну ситуацію в Україні, приватний інвестор на сьогоднішній день не поспішає брати участь у проектах ДПП, насамперед, через загрозу неповернення інвестицій. Однак ситуація може кардинально змінитись у випадку, якщо вітчизняне законодавство забезпечуватиме захист його інтересів на рівні європейського. Особливо актуально це для сфери КВ, де для повернення інвестицій потрібні тривалі терміни, враховуючи значну капіталомісткість проектів ДПП. Враховуючи розроблені Національним інститутом стратегічних досліджень пріоритети інвестиційної політики в модернізації економіки України [4, с. 46] та рекомендації Європейської економічної комісії ООН [1, с. 7—9], вважаємо, що для вирішення цього завдання потрібно вирішити наступні задачі на законодавчому рівні:

- розробити механізм справедливої компенсації приватному партнеру понесених ним збитків у разі дострокового припинення договору ДПП у сфері КВ з ініціативи державної/ комунальної сторони;
- розробити механізм компенсації державною/ комунальною стороною приватному партнеру різниці між затвердженими та економічно обґрунтованими тарифами на водопостачання;
- розробити механізм гарантування фінансування проекту ДПП державною/ комунальною стороною протягом всього періоду його реалізації;
- забезпечити можливість державній/ комунальній стороні надавати пільги приватному партнеру у випадку, коли збільшення тарифів на водопостачання проблематичне з огляду на політичну чи економічну ситуацію;

— передбачити можливість і розробити механізм заміни приватного партнера у разі невиконання ним взятих зобов'язань без проведення нового конкурсу;

— передбачити можливість вирішення спорів міжнародним арбітражним судом у випадку, коли приватним партнером є нерезидент України чи підприємство з іноземними інвестиціями;

— визначити види підтримки проектів ДПП у КВ, що можуть надаватись органами державної влади чи місцевого самоврядування;

— уточнити положення законодавства, що регулює видачу ліцензій на водогосподарську діяльність, дозволивши процедуру прискореної видачі ліцензій для реалізації проектів ДПП у сфері КВ.

Паралельно повинні удосконалюватись вітчизняні законодавчі акти в сфері ДПП за рахунок імплементації найбільш прогресивних норм відповідного європейського законодавства. У цілому адаптація законодавства України до *acquis communautaire* (з французької — "надбання Співтовариства"), передбачена ст. 51 "Угоди про партнерство та співробітництво" між Україною та Європейським Співтовариством і його державами, є однією із головних складових політики європейської інтеграції України, а також одним із найважливіших аспектів співробітництва України та ЄС. Окрім того, зазначена стаття передбачає, що Україна докладатиме зусилля в напрямку забезпечення поступової сумісності свого законодавства із законодавством Співтовариства, але не визначає, якого ступеня наближення планується досягнути. На сьогодні адаптація законодавства України до законодавства ЄС відбувається згідно положень Закону України (ЗУ) "Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу".

Аналіз рекомендацій експертів Європейської економічної комісії ООН [1, с. 41] дозволяє стверджувати, що при налагодженні ДПП у КВ, як і в будь-якому іншому секторі економіки, доцільно якомога повніше запроваджувати регламентуючі положення: Директиви з ефективного управління ДПП ("Guidelines for Successful Public-Private Partnerships", March 2003, "PPP Guidelines"); "Зеленого документа" про ДПП та Громадського закону про контракти з державою та концесії ("The Green Paper on Public-Private Partnerships and Community Law on Public Contracts and Concessions", April 2004, "PPP Green Paper"); Документа про ДПП та Громадського закону про контракти з державою та концесії, листопад, 2005 р. ("Communication on Public-Private Partnerships and Community Law on Public Contracts and Concessions", November 2005); Документа про концесії від 29 квітня 2000 р. ("Communication on Concessions"); Директиви про контракти з державою від 31 березня 2004 р. ("Public Contracts Directive"); Директиви з питань контрактів із державою ("Public Contracts Directive"), а також Директив ЄС із закупівель.

Прогресивним кроком у наближенні вітчизняного водного законодавства до європейського стала розробка законодавчих актів, які в значній мірі складають нову правову основу для реформування підгалузі КВ, зокрема за рахунок запровадження ДПП, а саме:

- проекту ЗУ "Про корпоратизацію державних підприємств" (розробленого Міністерством економіки відповідно до пункту 119.1.2. Національного плану дій на 2012 р. щодо впровадження Програми економічних реформ на 2010—2014 роки "Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава", затвердженого Указом Президента України від 12.03.2012 № 187, який регулює правові, економічні та організаційні відносини, пов'язані з перетворенням державних підприємств (в тому числі тих, що мають стратегічне значення для економіки та безпеки держави, а також тих, що не підлягають приватизації згідно з ЗУ "Про перелік об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації") у державні акціонерні

товариства. Станом на сьогоднішній день порядок корпоратизації підприємств регулюється ЗУ "Про управління об'єктами державної власності", "Про акціонерні товариства", Указом Президента України від 15.06.1993 № 210 "Про корпоратизацію підприємств", постановами Кабінету Міністрів України від 05.07.1993 № 508 "Про затвердження Положення про порядок корпоратизації підприємств", від 19.07.1993 № 556 "Про затвердження Положення про спостережну раду", які визначають корпоратизацію як перетворення підприємства у акціонерне товариство, 75 відсотків акцій якого належать державі;

— ЗУ "Про особливості передачі в оренду чи концесію об'єктів централізованого водо-, теплопостачання і водовідведення, що перебувають у комунальній власності";

— ЗУ "Про державне регулювання у сфері комунальних послуг", яким визначено національний регуляторний орган для всіх видів послуг, що надаються за рахунок експлуатації певного виду інфраструктури. Ця регуляторна структура є центральним органом виконавчої влади, юридичною особою, яка відповідає за ліцензування, встановлення тарифів на послуги для визначених суб'єктів господарювання та контроль за їх діяльністю.

Однак детальний аналіз цих законів і нормативно-правових актів, використаних для їх розробки, показує, що вони не зовсім вдало поєднують в собі елементи трьох різних моделей європейських регуляторних структур, а саме: моделі управління місцевими органами влади, концесійної моделі та моделі централізованого управління. За моделлю управління місцевими органами державної влади, типовою для Німеччини та Італії, послуги водопостачання мають надаватись муніципальними публічними підприємствами. Хоча на сьогоднішній день існує декілька модифікацій даної моделі, однак функції управління залишаються, зазвичай, за державним сектором. В Італії в 1990 р. муніципалітетам дозволено створювати окремі публічні підприємства ("municipalizzate"), а у 1994 р. законодавчо закріплено інтегровану організацію водного сектора в окремо взятих виборчих округах. На основі міжмуніципальної співпраці дозволено передавати право надання послуг водопостачання вибраному операторові на всій території "ambiti territoriali ottimali" ("оптимальні територіальні області" — прототип адміністративно-територіальних одиниць). При цьому керівний орган "ambiti territoriali ottimali" може залучати до співпраці приватні компанії, хоча на сьогоднішній день більшість послуг водопостачання надається всетаки державними підприємствами [5].

За концесійною моделлю ("французька модель") міська влада несе відповідальність за забезпечення належного рівня послуг водопостачання, хоча досить часто не приймає участі в управлінні ним. Муніципалітети практикують передачу в концесію чи оренду систем водопостачання приватним компаніям, хоча мають право експлуатувати їх самостійно або з допомогою муніципальних публічних корпорацій. На основі "контрактів делегації повноважень" забезпечується надання послуг водопостачання близько 80% населення Франції. Порівняно з "голландською моделлю" (за якою відбувається акціонування державного підприємства зі збереженням 100% акцій у власності держави) та моделлю "PFI" ("приватна фінансова ініціатива"), за якою системи КВ належать державі, а надання окремих послуг (наприклад, водоочищення) здійснюється приватним сектором в рамках контракту ДПП [6], саме "французька модель" дозволяє досягнути найвищих результатів у водогосподарській діяльності практично у всіх її напрямках.

Модель централізованого управління властива для Великобританії ("британська модель"), за якою приватизація активів ВКГ здійснюється при одночасному посиленні державного нагляду та розвитку державної

підтримки приватних підприємств). Великобританія — єдина в Європі країна, де місцеві органи державної влади майже повністю усунені від надання послуг водопостачання. Оператори систем водопостачання призначаються для певного регіону органом державного регулювання водного господарства. При цьому на них покладаються жорсткі зобов'язання, виконання яких чітко відслідковується національним регуляторним органом. Останній визначає тарифну сітку, якої повинен дотримуватись оператор. Така модель позбавлена конкурентності, хоча наразі розглядається питання розвитку конкурентного середовища в системі водопостачання, щонайменше для промислових користувачів [5; 6].

Судячи з того, що в Україні у 2012 р. успішно завершено проект Твінінг, спрямований на раціоналізацію управління водним господарством на місцевому рівні, який спільно реалізували Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України та Міністерство екології, сталого розвитку та енергетики Французької Республіки [7], то для вітчизняних центральних органів виконавчої влади найбільшу зацікавленість, очевидно, становить "французька" модель.

Тобто очевидно, що кардинальне реформування КВ, створення у ньому сприятливих умов для становлення та розвитку ДПП, можливе лише у разі імплементації прогресивних норм європейського законодавства (насамперед, положень Водної Рамкової Директиви ЄС 2000/60/ЄС [8; 9] та Директиви Ради ЄС щодо якості питної води 98/83/ЄС [10]) практично у всі базові нормативно-правові акти, які регулюють водопостачання в Україні, зокрема Водний кодекс України, ЗУ "Про питну воду та питне водопостачання", ЗУ "Про загальнодержавну цільову програму "Питна вода України" на 2011—2020 роки" тощо.

Адже Водна Рамкова Директива, забезпечуючи якісну законодавчу базу для досягнення доброго (термін із цієї Директиви) статусу поверхневих і підземних водних об'єктів, є стратегічним програмним документом для діяльності європейського водного сектора. За нею для поверхневих вод добрий статус визначається добрим екологічним і хімічним статусом. Екологічний статус визначається, насамперед, за станом біологічних елементів (риба, донні безхребетні, водна флора) й оцінюється за п'ятьма класами: відмінний, добрий, задовільний, поганий і дуже поганий. Хімічний статус визначається за вмістом пріоритетних забруднювальних речовин — важких металів (кадмій, свинець, нікель, ртуть) і органічних речовин, токсичних для живих організмів. До останніх на сьогоднішній день Директивою 2013/39/ЄС про пріоритетні речовини віднесено 45 забруднюючих речовин, 33 з яких визначено Директивою 2008/105/ЄС про екологічні стандарти в сфері водної політики. При цьому хімічний статус оцінюється лише двома класами: а) добрий; б) неспроможний досягнути доброго. Для підземних вод добрий статус визначається як добрий хімічний та кількісний статус.

Водна Рамкова Директива ставить досить амбіційне завдання — до 2015 р. всі поверхневі водні об'єкти всіх країн-членів ЄС повинні мати добрий екологічний і хімічний статус. Щодо України, то досягнення в ній цілей Водної Рамкової Директиви вбачається міжнародними експертами в реалізації (за кошти ЄС) протягом десятирічного періоду цілого ряду завдань (в рамках проекту ЄС "Додаткова підтримка Міністерства екології та природних ресурсів України у впровадженні секторальної бюджетної підтримки" під егідою консорціуму на чолі з Ertisa), графік виконання яких представлений в роботі [11].

Директива Ради 98/83/ЄС "Про якість питної води, призначеної для споживання людиною" від 3 листопада 1998 року [10] спрямована на забезпечення захисту здоров'я людини від несприятливого впливу будь-якого забруднення питної води. Згідно зі ст. 4 цієї Директиви,

безпеку і чистота води, призначеної для споживання людиною, повинні забезпечуватись відсутністю в ній мікроорганізмів, паразитів і будь-яких речовин, які в сукупності або концентрації становлять потенційну загрозу здоров'ю людини, за рахунок дотримання мінімальних вимог стандартів якості питної води, наведених у додатку 1 (частини А та В) і ст. 5 даної Директиви. Гарантування безпеки та чистоти води, призначеної для споживання людиною, здійснюється за рахунок нормування 48 мікробіологічних і хімічних її показників. Вимоги Директиви поширюються на питну воду з усіх систем водопостачання, що обслуговують понад 50 осіб або постачають більше 10 м³ на добу, на питну воду в цистернах, пляшках, контейнерах, воду, що використовується в харчовій промисловості тощо.

Щодо України, то досягнення в ній цілей Директиви Ради 98/83/ЄС "Про якість питної води, призначеної для споживання людиною" вбачається міжнародними експертами в реалізації протягом п'ятирічного періоду ряду завдань (в рамках проекту ЄС "Додаткова підтримка Міністерства екології та природних ресурсів України у впровадженні секторальної бюджетної підтримки", який фінансується Євросоюзом і впроваджується консорціумом на чолі з Ertisa з січня 2012 р.), перелік яких наведено в роботі [11].

В Україні протягом певного періоду вже ведуться роботи з наближення норм питного водопостачання до європейських. Зокрема 01.01. 2009 р. набув чинності Державний стандарт України ДСТУ 4808:2007 "Джерела централізованого питного водопостачання. Гігієнічні та екологічні вимоги щодо якості води і правила вибирання", яким замінено ГОСТ 2761-84 і в якому втілені вимоги ЗУ "Про питну воду та питне водопостачання". Він встановлює гігієнічні, екологічні та технологічні вимоги до джерел централізованого питного водопостачання та призначений для використання всіма суб'єктами господарювання у цій сфері, а також органами, котрі здійснюють у ній державний нагляд. Крім того, розроблені проекти нових державних стандартів "Джерела централізованого господарсько-питного водопостачання, гігієнічні та екологічні вимоги до якості води та правила вибору", "Питна вода підвищеної якості. Вимоги та контроль за якістю", "Вода питна фасована. Загальні технічні умови", "Питна вода. Вимоги та контроль за якістю" та проект Національного стандарту України "Вода питна. Вимоги та методи контролювання якості" [12] тощо.

Зокрема аналіз проекту останнього стандарту показує, що перелік показників якості питної води визначається у ньому залежно від джерела водопостачання, вторинного забруднення води внаслідок застосування реагентів у процесі її підготовки, оцінювання рівня токсичності доочищеної води нецентралізованого питного водопостачання. Вимоги щодо якості питної води охоплюють 80 показників і подано 10 окремими групами. У цілому цей проект стандарту відповідає:

— вимогам чинного законодавства України: ЗУ "Про питну воду та питне водопостачання", ЗУ "Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення", ЗУ "Про загальнодержавну цільову програму "Питна вода України" на 2011-2020 роки" та ДСанПіН 2.2.4-171-10 "Гігієнічні вимоги до води питної, призначеної для споживання людиною", затверджені наказом МОЗ України від 12.05.2010 № 400;

— нормативним вимогам Директиви Ради 98/83/ЄС "Про якість питної води, призначеної для споживання людиною" від 3 листопада 1998 року;

— керівним настановам ВООЗ із забезпечення якості води, призначеної для вживання людиною "Guidelines for Drinking — water Quality. Third edition. — Geneva: World Health Organization, 2004. — Vol. 1: Recommendations".

Однак затвердження згаданих вище проектів стандартів постійно відтермінуються, оскільки реалізація

зазначених у них вимог залежить від технологічних і фінансових можливостей підприємств КВ та потребує модернізації/оновлення інфраструктури водопостачання, застосування сучасних реагентів для очищення та знезараження води тощо. Крім того, в країні практично відсутня лабораторна база для аналізу води за запропонованими в проектах стандартів показниками її якості. Адаже на сьогоднішній день перевірка якості води, що подається системами ЦВ, здійснюється згідно ГОСТ 2874-82 та ДСанПіН 383, за якими щоденно повинні підлягати контролю 20 показників якості води, а щомісячно та щорічно — відповідно 47 та 75 показників; у той самий час, як Директиви Євросоюзу передбачають щоденний контроль 70 показників якості води.

ВИСНОВКИ З ПРОВЕДЕНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ, ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

За оцінкою міжнародних і вітчизняних експертів, станом на сьогоднішній день водне законодавство України лише частково відповідає вимогам згаданих Директив, при цьому ступінь відповідності Водній Рамковій Директиві ЄС 2000/60/ЄС низький, а Директиві Ради 98/83/ЄС "Про якість питної води, призначеної для споживання людиною" — високий [13, с. 50—51]. Очевидно, що удосконалення чинної нормативно-правової бази з ДПП, питного водопостачання, а також контролю якості води, приведення її вимог до рівня європейських стандартів залишається актуальним завданням державної ваги. Тому подальші дослідження полягатимуть у відстеженні змін у відповідній нормативно-правовій базі у зазначеному напрямку, їх аналізові на відповідність вимогам європейських стандартів, та розробці рекомендацій щодо удосконалення законодавчого забезпечення водогосподарської діяльності.

Література:

1. Практическое руководство по вопросам эффективного управления в сфере государственно-частного партнерства. Европейская экономическая комиссия ООН, 2008 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.un.org/ru/publications/pdfs/efficient_management_guide_rus.pdf
2. Діагностичний огляд законодавства про державно-приватне партнерство. Асоціація міст України, 2011 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.auc.org.ua/sites/default/files/files/Diagnostic%20Review%20October%202011%20UKR.pdf>
3. Степанова О.В. Інституційний механізм розвитку державно-приватного партнерства в Україні / О.В. Степанова // Ефективна економіка, № 6, 2012 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1227>
4. Пріоритети інвестиційної політики у контексті модернізації економіки України. Аналітична доповідь. Київ, Національний інститут стратегічних досліджень, 2013 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.niss.gov.ua/content/articles/files/ynvestyc_polityka-5b7ef.pdf
5. Рекомендації щодо дорожньої карти розвитку водного сектору в Україні. Інститут громадянського суспільства, 2011 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.csi.org.ua/www/?p=2378>
6. Реализация инвестиционных проектов в водопроводно-канализационном хозяйстве региона с использованием механизма ГЧП. Центр развития государственно-частного партнерства Российской Федерации, 2011 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://invest-in-voronezh.ru/eng/images/stories/GCHP/1_3_1.pdf
7. Мінрегіон та Євросоюз завершили проект із покращення управління водним господарством. Урядовий портал [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=245621134&cat_id=244276429

8. Directive 2000/60/EC of the European Parliament and of the Council establishing a framework for the Community action in the field of water policy [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:32000L0060>

9. Водна Рамкова Директива ЄС 2000/60/ЄС. Основні терміни та їх визначення [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://dbuwr.com.ua/docs/Waterdirect.pdf>

10. Директива Ради 98/83/ЄС "Про якість питної води, призначеної для споживання людиною" від 3 листопада 1998 року [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_963/page

11. Якість води та управління водними ресурсами: короткий опис Директив ЄС та графіку їх реалізації. Київ, Державне агентство водних ресурсів України. Басейнове управління водних ресурсів річки Тиса, 2014 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://buvrtysa.gov.ua/newsite/download/Water_brochure.pdf

12. Проект Національного стандарту України "Вода питна. Вимоги та методи контролювання якості" [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.minregion.gov.ua/attachments/files/zhkh/text.pdf>

13. Огляд стану гармонізації законодавства України з вимогами права ЄС та Базовий план гармонізації законодавства України з правом ЄС (довкілля). Київ, Міністерство екології та природних ресурсів України, 2011 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.menr.gov.ua/docs/activity-adaptation/Overview.pdf>

References:

1. United Nations Economic Commission for Europe (2008), "Practical guidance on the question of efficient management in the sphere of public-private partnerships", available at: http://www.un.org/ru/publications/pdfs/efficient_management_guide_rus.pdf (Accessed 10 December 2014).

2. Association of the cities of Ukraine (2011), "Diagnostic review of legislation on public-private partnership", available at: <http://www.auc.org.ua/sites/default/files/files/Diagnostic%20Review%20October%2020,%202011%20UKR.pdf> (Accessed 10 December 2014).

3. Stepanova, O.V. (2012), "Institutional mechanism of public-private partnership development in Ukraine", *Efektivna ekonomika*, [Online], vol. 6, available at: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1227> (Accessed 10 December 2014).

4. The National Institute for Strategic Studies (2013), "Priorities of the investment policy in the context of modernization of economy of Ukraine", available at: http://www.niss.gov.ua/content/articles/files/ynvestyc_polityka-5b7ef.pdf (Accessed 10 December 2014).

5. The Institute of Civil Society (2011), "Recommendations for the development roadmap of the water sector in Ukraine", available at: <http://www.csi.org.ua/www/?p=2378> (Accessed 10 December 2014).

6. Center of the Development of Public Private Partnerships of Russian Federation (2011), "Implementation of investment projects in the water and sanitation sector of the region with the use of PPP mechanism", available at: http://invest-in-voronezh.ru/eng/images/stories/GCHP/1_3_1.pdf (Accessed 10 December 2014).

7. Cabinet of Ministers of Ukraine (2012), "Minregion and European Union completed the project on management improvement of Water Sector", available at: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=-245621134&cat_id=244276429 (Accessed 10 December 2014).

8. The European Parliament and of the Council, "Directive 2000/60/EC of the European Parliament and of the Council establishing a framework for the Community action in the field of water policy", available at: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:32000L0060> (Accessed 10 December 2014).

9. "EU Water Framework Directive 2000/60/EC. Definitions of Main Terms" (2006), available at: <http://dbuwr.com.ua/docs/Waterdirect.pdf> (Accessed 10 December 2014).

10. The Verkhovna Rada of Ukraine (1998), "Council Directive 98/83/EC of 3 November 1998 on the quality of water intended for human consumption", available at: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_963/page (Accessed 10 December 2014).

11. State Agency of Water Resources of Ukraine. Basin Department of Water resources of the river Tysa (2014), "Quality of water and management of water resources: short description of EU Directives and schedule of their realization", available at: http://buvrtysa.gov.ua/newsite/download/Water_brochure.pdf (Accessed 10 December 2014).

12. Ministry of regional development, building and housing economy (2013), Project of the National standard of Ukraine "Drinkable water. Requirements and methods of quality control", available at: <http://www.minregion.gov.ua/attachments/files/zhkh/text.pdf> (Accessed 10 December 2014).

13. Ministry of ecology and natural resources of Ukraine (2011), "A review of the state of harmonization of Ukrainian legislation with the requirements of EU legislation and basic plan of harmonization of Ukrainian legislation with EU legislation (environment)", available at: <http://www.menr.gov.ua/docs/activity-adaptation/Overview.pdf> (Accessed 10 December 2014).

Стаття надійшла до редакції 16.12.2014 р.

**ІНВЕСТИЦІЇ.
ПРАКТИКА
ТА ДОСВІД**

Журнал включено до переліку наукових фахових видань України з питань

- **ЕКОНОМІКИ**
- **ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**

(постанова президії ВАК України № 1-05/2 від 27 травня 2009 р.)

ЖУРНАЛ ВИХОДИТЬ 24 РАЗИ НА РІК

www.investplan.com.ua

Тел: (044) 223 26 28, 537 14 33, 537 14 32
Тел/факс: (044) 458 10 73
E-mail: economy_2008@ukr.net